

ОСОБЛИВОСТІ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ПІДПРИЄМСТВА

Зелинський В.Б., гр. Е-47м

Науковий керівник – д-р екон. наук, доц. **М.В. Чорна**
Харківський державний університет харчування та торгівлі

Важливе місце у вирішенні проблеми подолання наслідків кризових явищ належить інвестиціям, оскільки саме вони визначають напрями та стабільність розвитку всієї економічної діяльності в суспільстві. Інвестування є однією з головних умов життєдіяльності підприємства, його атрибутом, тому формування науково-обґрунтованої інвестиційної політики підприємства є необхідною умовою його успішної діяльності. Інвестиційна діяльність підприємства є об'єктивним процесом, підлеглим певній логіці, який розвивається відповідно до властивих йому закономірностей та відіграє важливу роль у розвитку підприємства. Відзначимо, що інвестиційний процес починається з визначення інвестиційної політики.

Розглядаючи інвестиційну політику підприємства як систему чітко сформульованих принципів, що не залежать від часу, під впливом яких усі управлінські рішення щодо впровадження інвестицій та інвестиційної діяльності підприємства спрямовуються на досягнення бажаного ефекту від інвестування, виділено її характерні риси. Основними серед цих рис є такі: інвестиційна політика є результатом управлінського процесу на вищому рівні управління підприємством і належить до рівню адміністративних проблем; вона не залежить від часу, проявляється в місії та гаслах підприємства. Інвестиційна політика підприємства передбачає формування окремих напрямків інвестиційної діяльності підприємства; урахування умов і чинників зовнішнього середовища на основі результатів його дослідження; визначення окремих об'єктів інвестування на основі оцінки їх відповідності напрямкам інвестиційної діяльності підприємства; забезпечення ефективності та ліквідності інвестицій на фоні оптимізації (мінімізації) фінансових ризиків щодо інвестиційної діяльності; визначення необхідного обсягу інвестиційних ресурсів; пошук джерел інвестиційних ресурсів з позиції їх оптимальної структури; формування ефективного інвестиційного портфеля підприємства тощо. Виходячи з вищезазначеного до характерних особливостей інвестиційної політики можна віднести її цілеспрямованість на досягнення загальної мети підприємства та узгодженість із загальною політикою розвитку.

ПОШУК ОПТИМАЛЬНОЇ МОДЕЛІ ВЗАЄМОДІЇ СУБ'ЄКТІВ ТА ОБ'ЄКТІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

Земляна Н.В., гр. 559

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. **М.В. Черкашина**
Академія внутрішніх військ МВС України

Проблема знаходження оптимального балансу між суб'єктами та об'єктами управління, потреба держави регулювати економічний, соціальний і екологічний стан країни, забезпечення достатніх ресурсів для підтримки збалансованого розвитку регіонів є досить дискусійною темою, а тому може вважатися актуальною.

Як відомо, будь-яка система, у тому числі й управлінська, розглядається в сукупності двох невід'ємних складових – суб'єкта та об'єкта. Розглядаючи організаційну структуру державного управління, можна зазначити, що його здійснюють суб'єкти державного управління. Управлінський вплив суб'єктів здійснюється відносно об'єктів державного управління. У системі державного управління об'єктом управління виступає суспільство, суспільна діяльність, а суб'єктом – органи виконавчої влади.

Об'єкт управління – це система, яка підпорядковується владній волі суб'єкта управління і виконує його рішення, тобто система, якою управляють. Відповідно можна зробити висновок, що об'єктами державного управління є система, на яку спрямовується владний вплив суб'єктів управління. Безпосередніми об'єктами, на які справляє вплив той чи інший конкретний суб'єкт, є підпорядковані йому сектори (галузі) державного управління.

Суб'єкт управління – система, наділена певною компетенцією і державно-владними повноваженнями, що дозволяють їй втілювати свою волю у форму керівних команд чи рішень, обов'язкових для виконання, тобто, це система, що управляє.

У державному управлінні до суб'єктів управління належать: органи виконавчої влади (уряд, міністерства, державні комітети, інші центральні органи виконавчої влади, місцеві державні адміністрації); керівники і керівний склад цих органів (політичні діячі; посадові особи; службові особи, які наділені державно-владними повноваженнями).

Таким чином, між суб'єктом і об'єктом державного управління не існує абсолютних меж: система, яка управляє, будучи суб'єктом відносно того чи іншого об'єкта, сама, в свою чергу, може бути об'єктом управління з боку іншого суб'єкта.